Πόλη Φάντασμα

Εψές εποτζοιμήθηκα στου πυρετού τη ζάλη
τζιαι τ' αεροΰϊν μ' έπιασεν, με πήρε στα ουράνια
τζιαι μου μουρμούρισε στ' αυτί, πως έχω μιάλην χάρη,
να δω που τ' άψη τ' ουρανού την πατρίδα, γη την σκλάβα.

ένα άστρο που με είδε,
μούπιασε το σιέρι
στην Αμμόχωστο με πήρε
μέρα μεσημέρι.

Είδα την πόλη έρημη και εγκαταλελειμμένη
ορθάνοιχτα τα σπίτια της, στον ήλιο, στον αγέρα,
να μοιάζει με πόλη φάντασμα, η χιλιοκουρσεμένη,
τα πάντα έρημα εκεί και κατατσακκισμένα.

Ο πυρετός εψήλωσε
τσ' έκρουσεν το κορμί μου,
το κλάμα με ετύφλωσε
τσι' επρήστει το φλαντζί μου.

Είδα τες στράτες όφτσιερες, τα σπίθκια ερειπωμένα,
είδα κουφάες, όσιεντρες να σεργιανούν στην πόλη,
είδα τα δέντρα να διψούν, να είναι ξεραμμένα,
είδα πουρνάρια τζιαι ρατσιά, νάναι γεμάτ' οι δρόμοι.
Μ' έπιασεν το παράπονο τζιαι άρκεψα να κλαίω,
τ' αμμάθκια μου εβάωσα σφιχτά για να πονήσω,
φωνάζω πως εν όρομα τσιέν ψέματα που βλέπω,
τσιμπώ σφιχτά τες βούτσιες μου τζιαι θελω να ξυπνήσω.

Ανδρέας Αναστασίου Παναγίδης